Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

13. maj 2015 *

»Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — samarbejdet om civilretlige spørgsmål — forordning (EF) nr. 44/2001 — anvendelsesområde — voldgift — ikke omfattet — anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser — forbud nedlagt af en voldgiftsret i en medlemsstat — forbud mod indledning eller fortsættelse af en sag ved en ret i en anden medlemsstat — retterne i en medlemsstats beføjelse til at nægte at anerkende en voldgiftskendelse — New York-konventionen«

I sag C-536/13,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) ved afgørelse af 10. oktober 2013, indgået til Domstolen den 14. oktober 2013, i sagen:

»Gazprom« OAO

procesdeltagere:

Lietuvos Respublika,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Ó Caoimh og J.-C. Bonichot samt dommerne E. Levits, M. Safjan (refererende dommer), M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas og C.G. Fernlund,

generaladvokat: M. Wathelet

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. september 2014,

efter at der er afgivet indlæg af:

— »Gazprom« OAO ved advokatas R. Audzevičius

— den litauiske regering ved A.A. Petravičienė, A. Svinkūnaitė og D. Kriaučiūnas, som befuldmægtigede, bistået af advokatai V. Bernatonis og A. Šekštelo

— den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede

* Processprog: litauisk.

— den spanske regering ved A. Rubio González, som befuldmægtiget

— den franske regering ved F.-X. Bréchot, G. de Bergues og D. Colas, som befuldmægtigede

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved M. Holt, som befuldmægtiget, bistået af barrister B. Kennelly

— Det Schweiziske Forbund ved M. Jametti, M. Schöll og D. Klingele, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved A.-M. Rouchaud-Joët og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. december 2014,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med et søgsmål anlagt af »Gazprom« OAO (herefter »Gazprom«), der er et selskab med hjemsted i Moskva (Rusland), til prøvelse af nægtelsen af anerkendelse og fuldbyrdelse i Litauen af en voldgiftskendelse afsagt den 31. juli 2012.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Forordning nr. 44/2001 er blevet ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351, s. 1), der anvendes fra den 10. januar 2015. Forordning nr. 44/2001 finder imidlertid fortsat anvendelse på de i hovedsagen omhandlede omstændigheder.

4 Det fremgik af anden betragtning til forordning nr. 44/2001, at det af hensyn til det indre markeds funktion var nødvendigt at vedtage »[…] bestemmelser, der kan gøre reglerne for retternes kompetence på det civil- og handelsretlige område ensartede og forenkle formaliteterne med henblik på en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser truffet i medlemsstater, der er bundet af denne forordning«.

5 7. og 11. betragtning til nævnte forordning var sålydende:

»(7) Denne forordnings materielle anvendelsesområde skal omfatte alle de vigtigste spørgsmål på det civil- og handelsretlige område, bortset fra visse velafgrænsede delområder.

[...]

(11) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af sagens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. […]«

6 Samme forordnings artikel 1, stk. 1 og stk. 2, litra d), der er indeholdt i kapitel I med overskriften »Anvendelsesområde«, havde følgende ordlyd:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

[...]

d) voldgift.«

7 Artikel 71, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 bestemte følgende:

»Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser.«

Litauisk ret

8 Kapitel X, del II i afdeling 2 i den borgerlige lovbog har overskriften »Bestemmelser om efterforskning af en juridisk persons aktiviteter« og omfatter artikel 2.124-2.131.

9 Den borgerlige lovbogs artikel 2.124 med overskriften »Indholdet af efterforskningen af en juridisk persons aktiviteter« bestemmer:

»Personer, der er opført i […] artikel 2.125, har ret til at anmode retten om at udpege eksperter til at efterforske, om en juridisk person, eller en juridisk persons ledelsesorganer eller disses medlemmer har handlet på passende måde, og, såfremt der konstateres upassende handlinger, at træffe foranstaltninger som fastsat i […] artikel 2.131 […]«

10 Det fremgår af denne lovbogs artikel 2.125, stk. 1, nr. 1, at en sådan sag kan anlægges af en eller flere aktionærer, der besidder mindst 1/10 af aktierne i den juridiske person.

11 De foranstaltninger, der er fastsat i denne lovbogs artikel 2.131, inkluderer navnlig tilbagekaldelse af afgørelser truffet af den juridiske persons ledelsesorganer, udelukkelse af medlemmer af disse organer eller midlertidig fratagelse af deres beføjelser samt muligheden for at forpligte den juridiske person til at foretage eller undlade at foretage visse handlinger.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen og af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen var hovedaktionærerne i »Lietuvos dujos« AB (herefter »Lietuvos dujos«) E.ON Ruhrgas International GmbH, et tysk selskab, der ejer 38,91% af selskabskapitalen, Gazprom, der ejede 37,1% af denne kapital og den litauiske stat, der ejede 17,7%.

13 Den 24. marts 2004 indgik Gazprom en aktionæraftale (herefter »aktionæraftalen«) med E.ON Ruhrgas International GmbH og State Property Fund (statsejendomsfonden), der handlede på Lietuvos Respublikas vegne, og som senere blev erstattet af Lietuvos Respublikos energetikos ministerija (energiministeriet i Republikken Litauen, herefter »ministerija«). Denne aftale indeholdt i punkt 7.14 en voldgiftsklausul, hvorefter »alle tvister, uoverensstemmelser eller indsigelser i forbindelse med denne aftale eller dens misligholdelse, gyldighed, ikrafttrædelse eller ophør skal afgøres endeligt ved voldgift«.

14 Den 25. marts 2011 anlagde Lietuvos Respublika, repræsenteret ved ministerija, sag ved Vilniaus apygardos teismas (byretten i Vilnius) med påstand om indledning af en efterforskning af en juridisk persons aktiviteter.

15 Denne begæring omfattede Lietuvos dujos såvel som selskabets administrerende direktør, Viktoras Valentukevičius, samt Valery Golubev og Kirill Seleznev, der er russiske statsborgere og bestyrelsesmedlemmer i nævnte selskab og udpeget af Gazprom. Med den nævnte begæring anmodede ministerija ligeledes om, at der, såfremt det ved efterforskningen måtte blive fastslået, at nævnte selskabs eller de nævnte personers aktiviteter ikke har været passende, pålægges korrigerende foranstaltninger som fastsat i artikel 2.131 i den litauiske borgerlige lovbog.

16 Eftersom Gazprom var af den opfattelse, at dette søgsmål var i strid med voldgiftsbestemmelsen i aktionæraftalens punkt 7.14, indgav det en begæring om voldgift mod ministerija til Stockholms Handelskammares Skiljedomsinstitut.

17 For voldgiftsretten ved Stockholms Handelskammares Skiljedomsinstitut fremsatte Gazprom bl.a. anmodning om, at ministerija pålægges at afslutte behandlingen af den verserende sag ved Vilniaus apygardos teismas.

18 Ved kendelse af 31. juli 2012 fandt voldgiftsretten, at der var sket delvis tilsidesættelse af den i aktionæraftalens indeholdte voldgiftsbestemmelse, og pålagde navnlig ministerija at frafalde eller begrænse nogle af de påstande, som det havde fremsat for den nævnte ret (herefter »voldgiftskendelsen af 31. juli 2012«).

19 Ved kendelse af 3. september 2012 traf Vilniaus apygardos teismas bestemmelse om at iværksætte en efterforskning af Lietuvos dujos' aktiviteter. Retten fastslog ligeledes, at påstanden om indledning af en efterforskning af en juridisk persons aktiviteter henhørte under dens kompetence og ikke kunne være genstand for voldgiftsbehandling i henhold til litauisk ret.

20 Lietuvos dujos samt Viktoras Valentukevičius, Valery Golubev og Kirill Seleznev appellerede denne afgørelse til Lietuvos apeliacinis teismas (den litauiske appelret). I øvrigt har Gazprom, inden for rammerne af en anden sag, fremsat begæring for den samme ret om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen af 31. juli 2012 i Litauen.

21 Ved en første kendelse af 17. december 2012 afviste Lietuvos apeliacinis teismas Gazproms sidstnævnte begæring. Denne ret fandt dels, at voldgiftsretten, der afsagde nævnte kendelse, ikke kunne behandle en sag, som allerede var indbragt for Vilniaus apygardos teismas og påbegyndt ved denne sidstnævnte ret, dels, at denne voldgiftsret ved at tage stilling til dette spørgsmål ikke havde overholdt artikel V, stk. 2, litra a), i konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske voldgiftskendelser udfærdiget den 10. juni 1958 i New York (*United Nations Treaty Series*, bind 330, s. 3, herefter »New York-konventionen«).

22 Lietuvos apeliacinis teismas har desuden anført, at ved voldgiftskendelsen af 31. juli 2012, som begæres anerkendt og fuldbyrdet, har den nævnte voldgiftsret ikke alene begrænset ministerijas søgsmålskompetence ved en litauisk ret med henblik på indledningen af efterforskningen af en juridisk persons aktiviteter, men har også nægtet den nationale ret dens beføjelse til at træffe afgørelse om sin egen kompetence. På denne måde tilsidesatte voldgiftsretten Republikken Litauens statslige

suverænitet, hvilket er i strid med ordre public i Litauen og international ordre public. Ifølge Lietuvos apeliacinis teismas var nægtelsen af at anerkende kendelsen ligeledes begrundet ud fra den nævnte konventions artikel V, stk. 2, litra b).

23 Ved en anden kendelse af 21. februar 2013 forkastede Lietuvos apeliacinis teismas den appelsag, der var anlagt af Lietuvos dujos samt Viktoras Valentukevičius, Valery Golubev og Kirill Seleznev til prøvelse af Vilniaus apygardos teismas' afgørelse af 3. september 2012 om at indlede en efterforskning af Lietuvos dujos' aktiviteter. Retten bekræftede ligeledes de litauiske retters kompetence til at behandle denne sag.

24 De to kendelser af 17. december 2012 og 21. februar 2013, afsagt af Lietuvos apeliacinis teismas, er begge genstand for kassationsanke ved Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens højesteret). Denne ret har ved kendelse af 20. november 2013 besluttet at udsætte kassationsankeafgørelsen af den anden af disse kendelser, indtil den har taget stilling til kassationsanken vedrørende voldgiftskendelsens anerkendelse og fuldbyrdelse.

25 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om – henset til Domstolens praksis på området og til artikel 71 i forordning nr. 44/2001 – anerkendelse og fuldbyrdelse af den nævnte voldgiftskendelse, som retten har kvalificeret som en »anti-suit injunction«, kan nægtes under henvisning til, at en litauisk appelrets udøvelse af sin beføjelse til at træffe afgørelse om sin egen kompetence til at tage stilling til en begæring om indledning af efterforskning af en juridisk persons aktiviteter ville være begrænset efter en sådan anerkendelse og en sådan fuldbyrdelse.

26 Under disse omstændigheder har Lietuvos Aukščiausiasis Teismas besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Når en voldgiftsdomstol udsteder en »anti-suit injunction« og derved forbyder en part at indbringe visse krav for en medlemsstats ret, som i henhold til [reglerne i forordning nr. 44/2001] har kompetence til at behandle den civile sag materielt, har medlemsstatens ret da ret til at nægte at anerkende en sådan afgørelse fra voldgiftsdomstolen, fordi den afskærer rettens ret til selv at afgøre, om den har kompetence til at behandle sagen i henhold til [reglerne i forordning nr. 44/2001] om kompetence?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, gør det samme sig da gældende, når den »anti-suit injunction«, der er udstedt af voldgiftsretten, [pålagde] en af sagens parter at begrænse sine krav i en sag, som behandles i en anden medlemsstat, og [når] retten i denne medlemsstat [havde] kompetence til at behandle denne sag i henhold til [reglerne i forordning nr. 44/2001] om kompetence?

3) Kan en national ret, som søger at sikre EU-rettens forrang og den fulde virkning af [forordning nr. 44/2001], nægte at anerkende en afgørelse fra en voldgiftsret, hvis en sådan afgørelse begrænser retten for en national ret til at træffe afgørelse om sin egen kompetence og beføjelser i en sag, som henhører under [anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001]?«

Om de præjudicielle spørgsmål

27 Den forelæggende ret ønsker med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt oplyst, om forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en ret i en medlemsstat anerkender og fuldbyrder – eller at retten nægter at anerkende og fuldbyrde – en voldgiftskendelse, der forbyder en part at fremsætte visse påstande ved en ret i denne medlemsstat.

28 Det skal først præciseres, at den nævnte forordning i artikel 1, stk. 2, litra d), udelukker voldgift fra sit anvendelsesområde.

29 Ved afgørelsen af, om en sag er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, bør der kun tages hensyn til sagens genstand (dom Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, præmis 26).

30 Hvad angår hovedsagens genstand skal det præciseres, at det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at der for Lietuvos Aukščiausiasis Teismas er indbragt en sag til prøvelse af en kendelse afsagt af Lietuvos apeliacinis teismas, der nægter at anerkende og fuldbyrde en voldgiftskendelse, der af den forelæggende ret beskrives som en »anti-suit injunction«, hvori en voldgiftsret har pålagt ministerija at frafalde eller begrænse nogle af de påstande, som denne har fremsat ved de litauiske retter. Sideløbende hermed er der for den forelæggende ret ligeledes indbragt en sag til prøvelse af en kendelse afsagt af Lietuvos apeliacinis teismas, der opretholder den af Vilniaus apygardos teismas trufne afgørelse om at indlede en efterforskning af Lietuvos dujos' aktiviteter, som ifølge retten henhører under det civilretlige område som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 44/2001.

31 Ifølge den forelæggende ret kan en voldgiftskendelse, der forbyder en part at fremsætte visse påstande ved en national ret, gøre indgreb i den effektive virkning af forordning nr. 44/2001, for så vidt som voldgiftskendelsen kan begrænse en sådan rets udøvelse af sin beføjelse til selv at træffe afgørelse om sin kompetence til at behandle en sag, der henhører under den nævnte forordnings anvendelsesområde.

32 I denne henseende skal det bemærkes, at Domstolen i dom Allianz og Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69) fastslog, at et forbud nedlagt af en ret i en medlemsstat mod, at en part lod nogen anden ret end voldgiftsretten behandle tvisten, og mod, at denne fortsatte sagen ved en ret i en anden medlemsstat, der har kompetence i medfør af forordning nr. 44/2001, ikke er foreneligt med denne forordning.

33 Et forbud nedlagt af en ret i en medlemsstat mod, at en part i en voldgiftssag fortsætter en sag ved en ret i en anden medlemsstat, overholder nemlig ikke det generelle princip, som kan udledes af Domstolens praksis, hvorefter hver domstol, for hvilken en sag er blevet indbragt, selv i medfør af de regler, som finder anvendelse, afgør, om den er kompetent til at træffe afgørelse i den sag, som er blevet indbragt for den. Det bemærkes i denne henseende, at forordning nr. 44/2001 ikke, på nær visse begrænsede undtagelser, bemyndiger til, at kompetencen for en ret i en medlemsstats ret efterprøves af en ret i en anden medlemsstat. Denne kompetence afgøres direkte i medfør af den nævnte forordnings bestemmelser, herunder de bestemmelser, som vedrører forordningens anvendelsesområde. En medlemsstats ret er således ikke i noget tilfælde bedre i stand til at afgøre, om en ret i en anden medlemsstat er kompetent (jf. dom Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 29).

34 Domstolen har navnlig fastslået, at en hindring i form af et sådant forbud mod, at en ret i en medlemsstat udøver de beføjelser, den er tillagt i medfør af forordningen, er i strid med den tillid, som de kontraherende stater gensidigt tillægger hinandens retssystemer, retsinstitutioner og domstole, og vil kunne afskære den sagsøger, som anser voldgiftsklausulen for ugyldig, fra at få adgang til den almindelige domstol, som sagsøgeren ikke desto mindre havde indbragt sagen for (jf. i denne retning dom Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 30 og 31).

35 I den foreliggende sag har den forelæggende ret imidlertid ikke spurgt Domstolen om foreneligheden med forordning nr. 44/2001 af et sådant forbud nedlagt af en ret i en medlemsstat, men om foreneligheden med denne forordning af en national rets eventuelle anerkendelse og fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse, der udsteder et forbud, der forpligter en part i en voldgiftssag til at begrænse omfanget af de krav, der er fremsat i forbindelse med en verserende sag ved en ret i den samme medlemsstat.

36 I denne henseende skal det først bemærkes, således som anført i denne doms præmis 28, at voldgift ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, idet denne kun regulerer kompetencekonflikter mellem retterne i medlemsstaterne. Da voldgiftsretterne ikke er almindelige domstole, er der i hovedsagen ikke tale om en sådan konflikt mellem de almindelige domstole i den nævnte forordnings forstand.

37 Dernæst skal det – for så vidt angår princippet om gensidig tillid, som medlemsstaterne tillægger deres respektive retssystemer, retsinstitutioner og domstole, som udmønter sig i harmoniseringen af retternes kompetenceregler på grundlag af den ordning, der blev indført ved forordning nr. 44/2001 – bemærkes, at under omstændighederne i hovedsagen, hvor forbuddet er nedlagt af en voldgiftsret, kan der ikke være tale om en tilsidesættelse af dette princip gennem en ret i en medlemsstats indblanding i en ret i en anden medlemsstats kompetence.

38 Tilsvarende kan en voldgiftsrets forbud over for en part mod at fremsætte visse påstande ved en ret i en medlemsstat ikke – under omstændighederne i hovedsagen – fratage denne part den retslige beskyttelse, som er nævnt i denne doms præmis 34, for så vidt som denne part i forbindelse med proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af en sådan voldgiftskendelse dels kan modsætte sig denne anerkendelse og denne fuldbyrdelse, dels, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, på grundlag af gældende nationale og internationale procesretlige regler vil skulle afgøre, om denne kendelse skal anerkendes og fuldbyrdes.

39 Under disse omstændigheder kan hverken den nævnte voldgiftskendelse eller den afgørelse, hvorved en ret i en medlemsstat i givet fald anerkender denne, således påvirke den gensidige tillid mellem retterne i de forskellige medlemsstater, som forordning nr. 44/2001 hviler på.

40 Til forskel fra det forbud, der var genstand for dom Allianz og Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 20), kan ministerijas manglende efterkommelse af voldgiftskendelsen af 31. juli 2012 i forbindelse med sagen om indledning af en efterforskning af en juridisk persons handlinger desuden ikke bevirke, at ministerija pålægges nogen sanktion af en ret i en anden medlemsstat. Det følger heraf, at retsvirkningerne af en voldgiftskendelse som den i hovedsagen omhandlede adskiller sig fra virkningerne af det forbud, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til denne dom.

41 Følgelig henhører proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af en voldgiftskendelse som den i hovedsagen omhandlede under gældende national og international ret i den medlemsstat, hvor der er anmodet om denne anerkendelse og denne fuldbyrdelse, og ikke under forordning nr. 44/2001.

42 Under hovedsagens omstændigheder kan den eventuelle begrænsning af de beføjelser, der er tillagt en ret i en medlemsstat, for hvilken en parallel tvist er indbragt, til at træffe afgørelse om sin egen kompetence, således udelukkende være et resultat af, at en ret i den samme medlemsstat anerkender og fuldbyrder en voldgiftskendelse, såsom den i hovedsagen omhandlede, i medfør af de processuelle regler, der gælder i denne medlemsstat, og i givet fald New York-konventionen, som regulerer dette område, der er udelukket fra forordningens anvendelsesområde.

43 Eftersom New York-konventionen regulerer et område, der er udelukket fra anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001, vedrører den navnlig ikke »særlige områder« som omhandlet i forordningens artikel 71, stk. 1. Nævnte forordnings artikel 71 regulerer nemlig forholdet mellem selvsamme forordning og de konventioner, der henhører under særlige områder, som er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 44/2001 (jf. i denne retning dom TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, præmis 48 og 51).

44 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at de forelagte spørgsmål skal besvares med, at forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en ret i en medlemsstat anerkender og fuldbyrder – eller at den nægter at anerkende og fuldbyrde – en voldgiftskendelse, der

forbyder en part at fremsætte visse påstande ved en ret i denne medlemsstat, for så vidt som denne forordning ikke regulerer anerkendelse og fuldbyrdelse i en medlemsstat af en voldgiftskendelse afsagt af en voldgiftsret i en anden medlemsstat.

Sagens omkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en ret i en medlemsstat anerkender og fuldbyrder – eller at den nægter at anerkende og fuldbyrde – en voldgiftskendelse, der forbyder en part at fremsætte visse påstande ved en ret i denne medlemsstat, for så vidt som denne forordning ikke regulerer anerkendelse og fuldbyrdelse i en medlemsstat af en voldgiftskendelse afsagt af en voldgiftsret i en anden medlemsstat.

Underskrifter